

Десета сестра царица;
Донесе мъшко детенце,
Мъшко ѝ дете върлаче,
Върлаче върло душманче,
Ка ревна, веке не мъкна,
А вода нема ни капка.
Даватъ му вино, то не ще;
Но като вика „водица,
Водица, уйчо, водица!“
Стоянь ꙗзюзелъ две стовни,
Тъ ꙗзю на вода отишалъ
На Самодивско езеро.
Тамо завари три жени
Три жени, три Самодиви,
Че са въ езеро мѣха,

Мъшки си дѣца кѣпеха.
Като видяха млатъ Стоянь,
Три жени кажатъ Стояну;
„Маре Стоене, Стоене!
Тъ що та носатъ тадѣва,
Още петли-те не пеле.
Иди си дома, Стоене,
Майкѣ-ти да та лекува.“
До де петли-те пропяха,
До де да с' иде млатъ Стоянь,
Два пѣти петли пропяха,
Кѣта го глава блѣснѣло,
Лѣта го треска растресло,
Тъ легна Стоянь, тѣ юмре.

62.

Царъ и царица.

Заспала ми ꙗзю царица
Царю на десно коляно,
Царъ си царица будеше:
„Я стани, либе царице!
Че божекъ трона на порти,
Тъ стани да го подаришь.“
А царица му думаше:
„Царю ле, господарю ле!
Оти ма сега сабуди,
Какво ли гледахъ на сѣне!
Гледахъ го не догледахъ го:
Слѣнце на земя паднѣло
И по слѣнце-то месеца,
И по месеца звезди-те.“

Царъ си царици думаше:
„Либе хубава царице!
Намъ това не ꙗзю на добро.
Слѣнце-то ми ꙗзю царство-то,
Звезди-те ми ꙗзю аскер-а,
Месеца сме ни сѣ сошь тебе.“
Токо сѣ това думале,
Още го не издумале,
То тежакъ аскеръ дофтаса,
Тъ си са царѣ фанѣле,
Тъ го са на конъ качиле,
Назатъ му рѣще врѣзаха,
Подъ конъ му нозе коваха.

63.

Царъ и соколъ.

Завилъ са ꙗзю сивъ бѣлъ соколъ
На царьови равни двори,

Сега три дни ка са вѣе,
ни сѣ вдига, ни сѣ слага.